

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/69/2021
Identifikačné číslo spisu:	8315206197
Dátum vydania rozhodnutia:	20.07.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:8315206197.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ Z. L., bývajúcej v D., E. XX, 2/ N. T., bývajúcej v D., K. XXXX/XX, 3/ Ľ. T., bývajúcej v D., X.X. XXXX/XX, všetky zastúpené JUDr. Annou Drugdovou, advokátkou so sídlom v Humennom, Námestie slobody 25, proti žalovanému S. E., bývajúcemu v T., T.D. XX, zastúpenému JUDr. Jánom Vrbom, advokátom so sídlom v Humennom, Námestie slobody 2, o vyslovenie neplatnosti právnych úkonov, vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 15C/292/2015, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 29. januára 2020 sp. zn. 6Co/82/2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 29. januára 2020 sp. zn. 6Co/82/2018 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 24. novembra 2017 č. k. 15C/292/2015 - 313 I. určil, že zmluva o pôžičke z 9. marca 2015 uzavretá medzi S. E. ako veriteľom a Z. T. a Ľ. T. ako dlžníkmi je neplatná, II. určil, že zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti z 9. marca 2015 uzavretá medzi S. E. ako záložným veriteľom a Z. T. a Ľ. T. je neplatná, III. žalobcom priznal vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, IV. žalovanému náhradu trov zastúpenia v zmysle § 147 ods. 1 O.s.p. a § 147a/ ods. 1 O.s.p. za zmarené pojednávanie nariadené na 29. septembra 2015 nepriznal. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že právny predchodca žalobkyní 1/ a 2/ a žalobkyňa 3/ sa 4. marca 2015 stretli so žalovaným ako zástupcom spoločnosti PRO BONO REALITY, s.r.o. za účelom vyriešenia ich nepriaznivej situácie ohľadne bytu - nedoplatkov voči Spoločenstvu vlastníkov bytov a nebytových priestorov vo výške 3.000,- eur. Následne uzavreli 9. marca 2015 ako dlžníci so žalovaným ako veriteľom na notárskom úrade zmluvu o pôžičke, podľa ktorej mal žalovaný požičať žalobcom sumu 14.000,- eur s tým, že pôžička bude bezúročná. V uvedený deň bol vystavený príjmový pokladničný doklad, podľa ktorého žalobcovia potvrdili prevzatie finančných prostriedkov a zároveň bola uzavretá zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti, podľa ktorej žalobcovia na zabezpečenie pohľadávky žalovaného poskytli ako záloh uvedenú nehnuteľnosť. Pri podpise zmlúv im nebolo umožnené oboznámiť sa s podpisovanými listinami, bolo im iba ukázané, kam sa majú podpísať. Zmluvy pred podpisom

zviazané neboli, žalovaný držal prst na každej zmluve na mieste, kde sa mali podpísať. Súd prvej inštancie bol názoru, že pre posúdenie otázky platnosti zmluvy o pôžičke je rozhodujúce zistenie, či došlo k reálnemu odovzdaniu predmetu pôžičky žalobcom, pričom došiel k záveru, že k reálnemu odovzdaniu peňazí nedošlo a preto nebola splnená podmienka odovzdania predmetu pôžičky a preto zmluva o pôžičke nie je platná. Zároveň dospel k záveru, že zmluva o pôžičke nie je platná i z toho dôvodu, že táto bola žalobcami uzavretá v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok, o ktorých žalovaný vedel a tieto zneužil vo svoj prospech. Uzavrel, že zmluva o zriadení záložného práva súvisiaca so zmluvou o pôžičke, ktorá nebola platne uzatvorená, tiež nemohla platne vzniknúť, keď záväzok žalobcov voči žalovanému spočívajúci vo vrátení požičanej sumy platne nevznikol a preto nemohlo platne vzniknúť ani záložné právo k nehnuteľnostiam. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 29. januára 2020 sp. zn. 6Co/82/2018 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcom trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi prvoinštančného rozhodnutia, pričom zdôraznil, že pokiaľ v konaní nebolo preukázané, že žalovaný reálne odovzdal žalobcom pôžičku vo výške 14.000,- eur, zmluvu o pôžičke nemožno považovať za platnú. Odvolací súd sa stotožnil s tým, že nebolo skutočnou vôľou žalobcov uzatvárať zmluvu o pôžičke na sumu 14.000,- eur a že žalovaný zneužil ich tieseň. Uviedol, že závery o podvodnom konaní žalovaného vyplývajú aj z právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Humenné sp. zn. 2T/37/2016, v ktorom konaní bol žalovaný za konanie vo vzťahu k žalobcom uznaný za vinného z trestného činu podvodu. Súhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že pokiaľ platne nevznikla zmluva o pôžičke a neexistuje záväzok žalobcov z pôžičky voči žalovanému, nemôže platne vzniknúť ani záložné právo zriadené na základe zmluvy o zriadení záložného práva a preto správne aj zmluva o zriadení záložného práva bola vyhlásená za neplatnú. Za vecne správny považoval aj výrok o trovách konania, ktorý zodpovedá výsledku konania, keď žalovaný neuviedol žiadne špecifické odvolacie dôvody vo vzťahu ku rozhodnutiu o trovách konania. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s tým, že súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP) a odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Namietal, že odvolací súd nezdôvodnil svoje rozhodnutie vyčerpávajúcim spôsobom zo všetkých relevantných skutkových a právnych hľadísk, keď okrem opísania rozsudku súdu prvej inštancie a odvolania žalovaného nedal odpovede na odvolacie dôvody žalovaného a s týmito sa vôbec nevysporiadal. Bol názoru, že ak súdy nižších inštancií dospeli k záveru, že žalovaný nezaplatil žalobcom sumu 14.000,- eur, mali tento svoj záver aj náležite odôvodniť a uviesť, na základe akých úvah dospeli k takému záveru. Uviedol, že dôkazom poskytnutia pôžičky je príjmový pokladničný doklad o prevzatí finančnej hotovosti vo výške 14.000,- eur podpísaný žalobcami, ako i skutočnosť, že žalobkyňa 3/ sa snažila znížiť splátku poskytnutej pôžičky zo 100,- eur na 50,- eur. Výtkol odvolaciemu súdu, že rozsudok je postavený iba na subjektívnom názore súdu a vôbec neodzrkadľuje objektívne skutočnosti, listinné dôkazy a výpovede svedkov. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/12/2012 s tým, že dôkazné bremeno v prejednávanej spore zaťažuje žalobcov a s týmto sa súdy vôbec nevysporiadali. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobkyne 1/ až 3/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedli, že konaním žalovaného bola žalobkyňa 3/ uvedená do omylu a jeho jedinou snahou bolo obohatiť sa na jej účet, pričom použil jej tieseň a strach o bývanie. Dovolanie žalovaného považovali za poslednú snahu zvrátiť rozhodnutie súdu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v

súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Žalovaný vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietal predovšetkým nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, jeho nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť, keď náležite (v tomto prípade presnejšie vôbec) odvolací súd nereagoval na jeho odvolaciu argumentáciu t. j. nevysporiadal sa s jeho odvolacou argumentáciou.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

14. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/2005). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý

proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10). Aj v zmysle zjednocujúceho stanoviska najvyššieho súdu (R 2/2016) prijatého za predchádzajúcej právnej úpravy občianskeho súdneho konania „nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP a výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska - pokiaľ ide o jeho druhú vetu, hovoriacu o tom, že ak nedostatky v argumentácii presiahnu objektívne akceptovateľnú mieru, treba to považovať za porušenie práva na spravodlivý proces (v zmysle novej terminológie CSP) - nedotkli, preto ho v tomto smere treba považovať naďalej za aktuálne (1Cdo/228/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/92/2018, 4Cdo/59/2017, 5Cdo/45/2018, 7Cdo/141/2017, 8Cdo/49/2017).

15. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že si v ňom odvolací súd nad rámec značne všeobecných konštatovaní, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správne, súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a správne vo veci rozhodol a že sa s jeho rozhodnutím stotožňuje (§ 387 ods. 1 CSP), a okrem konštatovania, že v konaní nebolo preukázané, že žalovaný reálne odovzdal žalobcom pôžičku vo výške 14.000,- eur, kedy dospel k záveru, že nebolo skutočnou vôľou žalobcov uzatvárať zmluvu o pôžičke na sumu 14.000,- eur. Následne v ods. 4 svojho odôvodnenia doslovne zrekapituloval (alebo skôr zreprodukoval) skutkové a právne závery a hodnotenia súdu prvej inštancie, s ktorými sa jednotlivo stotožnil, a ktoré viedli súd prvej inštancie k vyhovneniu žalobe a určeniu neplatnosti zmluvy o pôžičke a zmluvy o zriadení záložného práva.

16. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP); odvolací súd sa však v odôvodnení musí zaoberať podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie a rovnako sa odvolací súd musí vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 CSP).

17. Dovolací súd v tejto súvislosti osobitne zdôrazňuje, že súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (§ 387 ods. 3 CSP). Nerešpektovanie tohto kogentného ustanovenia zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania (porov. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/125/2019). Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodnutí súdov, a tak vylúčiť svojvôľu v tomto procese. V právnom štáte by nemali vzniknúť pochybnosti, či sa súd s určitou, druhou stranou výslovne prezentovanou otázkou zaoberal, či nie; odpoveď by mala byť zrejماً z odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

18. V kontexte posudzovanej veci možno bez akýchkoľvek pochybností prijať konštatovanie, že aj napriek výslovnému príkazu v ustanovení § 387 ods. 3 CSP vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní, sa odvolací súd vôbec nevysporiadal v odôvodnení svojho rozsudku s kľúčovými tvrdeniami žalovaného v odvolaní a to ani v najvšeobecnejšej rovine. Uvedené platí predovšetkým (nie však len) u tých námietok žalovaného, ktoré z pohľadu rešpektovania jeho práva na spravodlivý proces možno označiť za kardinálne a ktoré si vyžadovali špecifickú odpoveď. Išlo o argumentáciu, v rámci ktorej žalovaný v odvolaní oponoval tým, že súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na vágnom konštatovaní, že žalovaný žalobcom reálne neodovzdal finančnú hotovosť 14.000,- eur. Zároveň žalovaný vyslovil názor, že dôkazné bremeno preukazujúce, že žalovaný tieto finančné prostriedky reálne neposkytol bolo na žalobcoch. V odvolaní taktiež uvádzal, že skutočnosť reálneho odovzdania peňazí bola preukázaná jednak príjmovým pokladničným dokladom podpísaným žalobcami úradne overeným podpisom a tiež výpoveďou svedkyne Z.. B. C.. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu úplne ignoruje skutočnosti uvádzané žalovaným v odvolaní, keď odvolací súd prevzal od súdu prvej inštancie záver, že

nebolo preukázané, že žalovaný reálne odovzdal žalobcom pôžičku 14.000,- eur bez toho, aby sa vysporiadal s tvrdeniami žalovaného v odvolaní. Takýto postup z jeho strany je preto nutné označiť ako arbitrárny, odporujúci princípu materiálneho právneho štátu.

19. Bolo povinnosťou odvolacieho súdu vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní žalovaného (§ 387 ods. 3 CSP). Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania (samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami) môže priniesť priaznivejšie rozhodnutie pre odvolateľa.

19.1. Pretože odvolací súd v prejednávanej veci nezaujal k otázkam urobeným súčasťou odvolania žalovaného žiadne konkrétne stanovisko, dovolaciemu súdu nezostalo prijať iný záver než ten, že v tomto prípade došlo k zaťaženiu konania pred odvolacím súdom tvrdenou zmätočnosťou vadou podľa § 420 písm. f/ CSP a dovolanie žalovaného je z tohto dôvodu nielen prípustné, ale tiež dôvodné. Absencia vysporiadania sa odvolacieho súdu v jeho rozsudku s takými odvolacími námietkami žalovaného, ktoré bez ďalšieho nejde označiť za nepodstatné, resp. aj pre prípad ich naozajstnej nepodstatnosti chýba argumentácia spôsobilá presvedčiť, prečo je to tak, je tak závažným nedostatkom rozhodnutia (a zásahu do procesných práv strany sporu), ktorého intenzita zakladá porušenie práva na spravodlivý súdny proces.

20. Dovolacím súdom konštatovaná procesná vada zmätočnosti uvedená v ustanovení § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť dovolania; zároveň je však tiež dôvodom, so zreteľom na ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie bez ďalšieho zrušiť. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa pritom do 30. júna 2016 ustálila na tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti znemožňujúcej strane realizáciu jej procesných oprávnení, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší bez toho, aby sa zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (1Cdo/44/2015, 2Cdo/111/2014, 3Cdo/4/2012, 4Cdo/263/2013, 5Cdo/241/2013, 6Cdo/591/2015, 7Cdo/212/2014, 8Cdo/137/2015) a na tom zotrváva rozhodovacia prax najvyššieho súdu aj po nadobudnutí účinnosti predpisov tvoriacich súčasť rekodifikácie slovenského civilného procesu (2Cdo/5/2018, 3Cdo/146/2018, 8Cdo/70/2017). Dovolací súd v nadväznosti na posúdenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP preto ani v tomto prípade neposudzoval dovolanie z hľadiska opodstatnenosti argumentácie v spojitosti s riešením právnych otázok.

21. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami preto napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že náprava zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu je v tomto prípade možná i postačujúca (§ 449 ods. 2 CSP). Vychádzal z toho, že to bol výlučne odvolací súd, komu bolo namieste pričítať dovolaním vytýkanú vadu zmätočnosti (s povinnosťou reagovať na zákonom ustanovené skutočnosti, ktorú si ale nesplnil).

22. Ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.